

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by คุณบุ๊ค (00006)
Converted to PDF Format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Note : สามเกลอตอนนี้ มีการสะกดคำผิดอยู่พอสมควร เข้าใจว่าเป็นยุครัฐนิยมตอนปลาย อย่างไรก็ตาม ทางผู้พิมพ์ไม่ได้ทำการแก้ไขตัวสะกดใดๆ ทั้งสิ้น เพื่อที่จะให้ PDF ตอนนี้มีสภาพใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด

พล นิกร กิมหงวน

เกษาสมัย

ป.อินทรปาลิต

นำบ้าน “พัชรารมณ” ซึ่งอยู่นอกถนนใหญ่ได้กลางสภาพเป็นตึกแถว ๒ ชั้นไปแล้ว

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ จ้างผู้รับเหมามาสร้างตึกแถวขึ้น มีด้วยกัน ๑๐ ห้อง พอปลูกเสร็จก็ให้เขาเช่า เรียกแป๊ะเจี๊ยะ ห้องละ ๘,๐๐๐ บาท ค่าเช่าล่วงหน้าเดือนละ ๕๐ บาท อีก ๕ เดือน เพียงแต่เงินแป๊ะเจี๊ยะก็คุ้มค่าสร้างตึกแล้ว คนมีเงินโชคติดอย่างนี้ ทำอะไรเงินเป็นทองไปหมด

หลังจากเปิดให้เช่าไม่กี่วัน ก็มีผู้มาเช่าถึง ๘ ห้อง ผู้เช่าทุกคนเป็นจีน เพราะคนไทย ไม่มีเงินเสียค่าแป๊ะเจี๊ยะ ส่วนชาวจีนนั้นเท่าไรเท่ากัน ห้องแรกเป็นร้านกาแฟ ห้องที่ ๒ เป็นร้านขายเครื่องยาจีน ห้องที่ ๓ ขายสินค้าเบ็ดเตล็ด และเครื่องสำอางค์ต่างๆ ห้องที่ ๔ ขายกระดาษ เครื่องเขียน เครื่องเกมกีฬา เพราะหวังจะได้รับการอุดหนุนจากนิสิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ห้องที่ ๕ เป็นร้านตัดเสื้อฟอรัมต่างๆ ห้องที่ ๖ เป็นร้านซ่อมรถจักรยาน ห้องที่ ๗ เป็นร้านซักรีด ห้องที่ ๘ ขายเบ็ดอย่างหมูแดงเกี้ยวพะหมี่ ห้องที่ ๙ กับห้องที่ ๑๐ คือห้องสุดท้าย ยังว่างอยู่ไม่มีคนมาเช่า

นนทา, ประไพ, ประภา, และนวนลลอบ เข้าทูนกันคนละหมื่นบาทขอห้องที่ ๙ ตั้งร้านตัดผมขึ้น ให้ชื่อว่า “เพ็ญพิมล” จ้างช่างตัดผมแท้ผมที่มีชื่อเสียงมาประจำร้าน ๔ คน มีเครื่องตัดผมที่ทันสมัย ตกแต่งร้านอย่างหรูหรา มีนิสิตหญิงและชาวบ้านซอยจุฬาฯ มาตัดผมมากมายร้านของแม่เสื้อทั้ง ๔ เจริญรุ่งเรืองอย่างผิดคาด

พล, นิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก เห็นร้านตัดผมของเมียมีความเจริญก็ชักอิจฉาตาร้อน จึงเข้า ยึดครองห้องที่ ๑๐ ตั้งร้านตัดผมขึ้น เข้าหุ้กันคนละหมื่นบาท ๔ สหายช่วยกัน วังแต้นซื้อพัดลม บัดเลี่ยนไฟฟ้า กระจกบานใหญ่ แก้วตัดผม ๔ แก้ว ตลอดจนเครื่องมือ เครื่องใช้อย่างครบครัน ตกแต่งห้องให้สวยที่สุดที่จะทำได้ แล้วลงหนังสือพิมพ์ประกาศ รับสมัครช่างตัดผมฝีมือดี ต่างมั่นใจว่าร้านตัดผมของตนเอง จะมีความเจริญรุ่งเรือง เช่นเดียวกับร้านตัดผม “เพ็ญพิมล”

ตอนสายวันนั้น เป็นวันรับสมัครช่างตัดผม

๔ สหายพากันออกมาจากบ้าน นั่งคุยกันในร้านเกษาสมัย รอคอยต้อนรับ พวกช่างที่จะพากันมาสมัครงาน ทุกสิ่งทุกอย่างในร้านพร้อมแล้ว ยังขาดแต่ช่างเท่านั้น

เจ้าแห้วกำลังเซ็ดกระจก เขาต้องทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อยมาก เป็นภารโรงทั้งร้านตัดผม

และร้านตัดผม

นาฬิกาข้อมือพล บอกเวลา ๙ น. เขามองออกไปนอกร้านแล้วพูดกับเพื่อนๆ

“เอ - ๙ โมงแล้วโว้ย ไม่เห็นมีช่างมาสมัครงานสักคน”

นิกรว่า “นั่นนะซี ถ้าหาช่างไม่ได้เราจะทำอย่างไร เป็นช่างมันเสียเองรี”

ดร.ดิเรกสตุ้งโหยง

“ลำบากนักก็อย่าเป็นดีกว่า”

“อ้อ ก็นักก็อย่างงั้นแหละ” พุดจบนิกรก็หัวเราะ “ขึ้นตัดเขาเป็นคั่นบรวโด ก็เห็นจะโดนเตะปาก”

กิมหงวนพุดโพล่งขึ้น

“จะยากเย็นอะไรว่า ก็นเชื่อว่ากันตัดได้แน่ ๆ ลองดูใหม่ล่ะดิเรก ขึ้นไปนั่งเก้าอี้ซี กันจะตัดให้เดี๋ยวนี้แหละ”

ดิเรกอมยิ้ม

“ช่างเถอะ ขึ้นให้แกตัดออกไปจากร้านหมาพัดแน่”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ พลมองดูป้ายเหนือแผ่นกระจก แล้วเขาก็สตุ้งเฮือก

“เฮ้ย ! ใครเป็นคนเขียนป้ายบอกราคา”

นิกรยิ้มแป้น

“กันเอง”

พลหัวเราะก๊าก

“ถ้าคุณอา หรือคุณพ่อเข้ามาในนี้ แกอาจจะถูกเตะก็ได้

เจ้าแห้วหัวเราะหึๆ พุดเสริมขึ้น

“รับประทานไม่อาจจะหรือครับ รับประทานถูกเตะอย่างเด็ดขาด”

นิกรทำตาเขี้ยว

“แล้วมันงการอะไรของแกด้วยล่ะ **ทลิ่ง**”

ทันใดนั้น เจ้าคุณบัจจนี้กฯ แต่งกายอย่างอยู่กับบ้านเดินยิ้มเข้ามาในร้านเกษาสมัย

กิมหงวนแลเห็นเข้าก็ลุกขึ้นยืนต้อนรับ

“ตัดผมหรือครับ เชิญครับ”

เจ้าคุณหยุดยิ้ม

“**ทลิ่ง** ๆ ฉันทจะมาให้พรแก อย่าหาเรื่องให้ฉันด่าแกเลย ง่า - เมื่อไรแกจะเริ่ม ทำการตัดผมเสียที”

พลพุดยิ้มๆ

“วันนี้แหละครับ รอให้ช่างเขามาสมัครก่อน”

“เออ - ดี ขอให้ร้านแกจงเจริญรุ่งเรือง”

นิกรยกมือไหว้

“สมพรปากครับ ขอให้ร้านของคุณพ่อจงเจริญเช่นเดียวกัน”

เจ้าคุณเม้มปากแน่น

“เดี่ยวโดนเตะ” พุดจบท่านก็หันมาเตะเจ้าแห้วพลักเข้าให้ แล้วตวาดแว๊ด “หัวเราะอะไร
อ้ายเวอร์”

เจ้าแห้วทำหน้าซอบกล

“รับประทานเส้นหัวเราะมันกระดกขึ้นมาเองครับ”

“เออ - ดี เส้นทำขำก็กระดกขึ้นมาเหมือนกัน“ แล้วท่านก็ยิ้มกับ ดร.ดิเรก “ค่าตัดผม คน
ละเท่าไร”

“๓ บาทครับ ป้า”

ท่านเจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

“๓ บาทแพงไปหน่อย เดี่ยวนี้ไม่มีการเซ็งลิ้งเงินหายากแล้ว”

“โน ๗ ๗ ไม่แพงเลยป้า ที่อินเดีย ค่าจ้างตัดผมคนหนึ่งถึง ๑๐ รูปี”

“ฮ้า ?”

“จริงๆ ครับ คนอินเดียมักจะผลัดกันตัดผม ไม่ใคร่ยอมไปให้ช่างตัด เพราะค่าจ้างตัดผม
แพงมาก”

กิมหงวนพุดโพล่งขึ้น

“แต่ที่เมืองจีนถูกครับ ๒ หัว ๓ อีแปะเท่านั้น”

เจ้าคุณค้อนควับ ทอดสายตามองไปรอบ ๆ ร้าน ออกปากชมว่าเข้าใจแต่งร้าน สอาดและ
สวยดี สายตาของท่านสิ้นสุดที่ป้ายกระดากแข็งเขียนตัวอักษรสวยงามบอกราคา เจ้าคุณปัจฉินึกฯ
อ่านเบา ๆ

ไชโย ! - อัตราค่าแต่งผม - ไชโย !

ตัดผม ๒ บาท

โกนหนวด ๑ บาท

แคะหู (แคะเกลี้ยงเลย) ๑ บาท

ล้างตา ๑ บาท

ภิกษุ, สามเณร, ยายซี และคนหัวล้าน

ไม่คิดค่าจ้างตัด

อ่านจบท่านก็กลืนน้ำลายเอือก

“อ้ายหมาตัวไหนวะ ที่เขียนป้ายแผ่นนี้?”

เสียงหวนยกมือขึ้นนอกนิกร

“หมาตัวนี้ครับ”

ท่านเจ้าคุณทำปากยื่น ร้องตะโกนลั่น

“เอาออก อ้ายเวร แกนี่มันลื้มมาก เร็วเอาออกเดี๋ยวนี้”

นิกรลั่นหัวเราะแทบแย้ ลูกขึ้นเดินไปปลดป้ายกระดาษแข็งออกเก็บไว้ในลิ้นชัก แล้วกลับมานั่งตามเดิม ท่านเจ้าคุณพูดกับ ๔ สหายอย่างเป็นทางการเปนนงาน

“ฉันคิดว่าร้านของพวกเรา อาจจะมีลูกค้าขาประจำมาก แต่ต้องระวังในเรื่องกิริยามารยาทของช่างตัดผม ช่างที่พูดหยาบคายและคุยกันในเวลาทำงาน จะทำให้ผู้มาตัดผมไม่ยอมเข้าร้านของแกอีก” พูดจบท่านก็หมุนตัวกลับ

“อ้าว, ไปไหนล่ะครับ” นิกรถาม

“พ่อจะไปดูร้านของเมียแก” แล้วเจ้าคุณปัจฉิมก็ออกเดินไปจากร้านเกษาสมาย

สักครู่หนึ่ง มีชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้าน เขายกมือไหว้กิมหวน แล้วกล่าวถามอย่างนอบน้อม

“ประทานโทษ ผู้จัดการร้านอยู่ไหนครับ?”

อ้ายเสียตัวเอง แล้วชี้เพื่อนๆ

“นี่ - นั่งอยู่ที่นี่ทั้ง ๔ คน”

เจ้าแก้วพูดเสริมขึ้น

“ผมไม่ใช่ครับ”

ชายแปลกหน้าหัวเราะ

“อ้อ, ฉันรู้ดีว่าแกเป็นพี่ข้าของคุณเหล่านี้ มองหน้าแพล็บเดียวกั๋ว” แล้วเขาก็หันมาพูดกับ

๔ สหาย “ผมมาสมัครเป็นช่างตัดผมครับ”

นิกรชี้มือไปที่แก้ว

“เชิญนั่ง ขอโทษคุณเป็นใคร”

เขานั่งลงอย่างสงบเสงี่ยม

“ผมเป็นช่างตัดผมครับ”

นิกรลั่นน้ำลายเอี๊ยบ

“รู้แล้ว แต่อยากทราบว่าคุณชื่ออะไร?”

“อ้อ - ชื่อผมมีครับ”

นิกรทำคอขย่น

“ปู่ไ้, ก็บอกมาสิว่าชื่ออะไร”

ผู้มาสมัครเป็นช่างตัดผมหัวเราะ

“ชื่อว่า - มี ขอรับ”

ดร.ดิเรกพูดขึ้น

“คุณชื่อมีใช่ไหมล่ะ?”

“ครับ - ครับ ถูกแล้วผมชื่อมี “ เขาพูดเร็วปรือ “ผมทราบจากหนังสือพิมพ์ว่า ที่นี่ต้องการช่างตัดผม”

นิกรพยักหน้ากับนายแพทย์หนุ่ม

“ดีแล้ว แกพูดกับเขาเถอะ กันสงสัยว่าเขาจะไม่สบาย”

นายมีหัวเราะ

“หายนานแล้วครับครับ”

ดิเรกเริ่มต้นสัมภาษณ์ช่างตัดผมคนใหม่

“คุณตัดผมได้ดีหรือ?”

นายมียิ้มอายๆ

“อย่าให้ผมพูดเลยครับ มันจะเป็นการยกตัว ถ้าคุณไม่รังเกียจ เชิญคุณคนใดคนหนึ่งขึ้นนั่งเก้าอี้ ผมจะตัดให้คุณเป็นการรอดฝีมือ จะต้องการทรงดอกกระพุ่ม ทรงอะไรดีทั้งนั้น”

กิมหวงยกมือคลำท้ายทอย แล้วพูดกับเพื่อนทั้ง ๓

“กันตัดเองวะ ผมกันยาวแล้ว”

นิกรพูดขึ้น

“ให้กันตัดก็แล้วกัน ผมกันยาวกว่าของแก เขาไว้ช่างคนที่ ๒ มาแกถึงค่อยตัด”

อาเสี่ยพยักหน้า

“ตามใจ”

นิกรลุกขึ้นยิ้มให้ผู้มาสมัครงาน

“ขอให้คุณปล่อยฝีมือเต็มที่ ถ้าคุณตัดผมได้สวยเป็นที่ถูกใจ เราจะรับคุณไว้ทำงาน ให้เงินเดือนขั้นต่ำ ๒๐๐ บาท”

“๒๐๐ บาท!” นายมีร้องขึ้นดังๆ

นายการุณวงศ์ขมวดคิ้ว

“น้อยไปหรือคุณ?”

“ไม่น้อยหรอกครับ แต่มันมากเกินไป ผมขอเพียง ๑๕๐ บาทเท่านั้น”

ดร.ดิเรกพูดขึ้นด้วยความพอใจ

“คุณเป็นคนชื่อมาก อย่างนี้ฝรั่งเขาเรียกว่า ง่า.....” พูดจบก็หันมาทางนิกร “เรียกว่าอะไรวะ”

นิกรทวาดแว้ด

“จะไปรู้เอะ กันไม่ใช่ฝรั่งนี่หว่า”

ดร.ณรงค์ฤทธิ์หัวเราะ เปลี่ยนสายตามาที่ผู้สมัครช่างตัดผม

“คุณเป็นคนซื่อที่สุด คุณเป็นคนแรกในโลกนี้ที่เห็นว่าค่าแรงงานที่นายจ้างให้มันแพงเกินไป”

นายมียิ้มเศร้าๆ

“ผมเป็นคนจน และเป็นคนมักน้อย”

นิกรว่า “ตัดผมให้ผมเถอะคุณ พวกผมกำลังต้องการดูความสามารถของคุณ หรือถ้าหากว่าคุณกลัวจะเสียเวลา นำใบสุทธิแสดงคุณวุฒิของนายจ้างมาให้เราดูก็ได้”

นายมียื่นศิรัชะ

“ผมไม่มีใบสุทธิหรือครับ ความสามารถในการตัดผมไม่มีหลักวิชาที่จะเรียนรู้ได้ มันเป็นศิลป์หรือเทคนิคที่เกิดขึ้นจากความชำนาญและปฏิภาณของตน เชิญนั่งเก้าอี้สิครับ ผมจะแสดงให้ดู”

นิกรเดินเข้ามานั่งเก้าอี้ตัวที่ ๒ นายช่างคนใหม่หยิบผ้าคลุมเบื่อนคล้อออกคลุมร่างนิกร แล้วตรวจดูเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ เช่นกรรไกร หวี

“คุณเคยอยู่ร้านอะไรมาบ้าง” กิมหงวนถาม

นายช่างหันมาตอบอาเสี

“หลายแห่งครับ สายฟ้าแลบ, สำอวงค์เกษา, สำราญเกษากิจ, คลื่นวัฒนา”

เสี่ยหงวนสดุ้ง

“คลื่นวัฒนามันร้านตัดผมนี้คุณ คุณเป็นช่างตัดผมด้วยหรือ”

นายมีหัวเราะเปิดเผย

“มิได้ครับ โดยอะเพาะคลื่นวัฒนา ผมเป็นภารโรงอยู่ที่นั่น”

เจ้าแห้วจู้ยกปาก

“ฟังแล้วชื่นสะคือ”

นายช่างหันมาถามนิกร ขณะเอี่ยมมือหยิบปัตเลี่ยนไฟฟ้า

“ตัดแบบทรงเดิมของคุณหรือครับ”

นิกรอมยิ้ม

“เอาทรงใหม่ตามสไตล์ของคุณดีกว่า”

“ของผมมีหลายแบบ”

“นั่นนะซี แบบอะไรบ้าง”

นายช่างนิ่งนึก แล้วพุดพลางนับนิ้วมือ

“ดอกกระท่อม, ฟูมไม้ดัด, ตัดอย่างແລງ, มดแดงชะเง้อ, คุณต้องการให้ผมตัดแบบไหน เลือกละครับ”

นิกรนั่งตริตรอง

“ทุก ๆ แบบคงจะสวย”

“ถูกละครับ สวยคนละอย่าง”

พลพูดเสริมขึ้น

“ที่ว่าตัดอย่างແລงนะ คุณตัดอย่างไรกัน”

นายช่างยิ้มอย่างปากพุม

“ตัดแบบญี่ปุ่นปนไทยครับ ค่อนข้างสั้นหน่อย ตัดแล้วหน้าตาคล้ายๆ ญี่ปุ่น”

นิกรหัวเราะ

“แบบนี้ผมไม่เคยเจอ ประเดี๋ยวทหารสหประชาชาติเห็นจะเข้าใจว่า ผมหนีมาจากค่ายคุมขัง ดีไม่ดีถูกซ้อม เอาทรงมดแดงชะเง้อก็แล้วกัน”

นายช่างมองดูศิรัษะนิกร

“แบบนี้สั้นนะครับ”

“ดีแล้วคุณ ตัดสั้น ๆ สบายดีเอาไว้ผมยาวอย่างนี้เมียผมเขาบ่นรำคาญนัก เขาว่าผมเปน เคาบอย พี่สาวผมก็ว่าหน้าตาผมเหมือนนักล้วงกระบี่บาบรอรวง เอาละ เอาทรงมดแดงชะเง้อก็ แล้วกัน ผมชอบ ชื่อมันเข้าที่ดี”

นายช่างเปิดสวิทไฟตะโกรบัตตเลียนไฟฟ้า แล้วเขาก็เริ่มลงมือตัดผม ตามแบบของเขาที่ ชื่อว่าทรงมดแดงชะเง้อ

ตะโกรบัตตเลียนถูกไฟพริ๊ด จากท้ายถอยถึงกลางกระหม่อม เห็นหนังศิรัษะขาวเว่อเปน ทาง พล, กิมหงวน, ดิเรก อ้าปากหวอ นิกรสดุ้งเฮือก เมื่อมองเห็นในกระจก เขาร้องเอ็ดตะโรลั่น

“เดี๋ยว ๆ ๆ หยุดก่อนคุณ ฉิบหายแล้ว”

นายช่างถือตะโกรค่าง

“ไม่เป็นไรหรอกครับ”

นิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ ยกมือคลำศิรัษะตัวเอง

“ตายห้า นี่คุณตัดผมหรือไถนาแน่ โอ๊ย ออกแตก ผมไม่ได้โกนหัวเพื่อจะบวชนะคุณ”

นายมียิ้มเล็กน้อย

“ผมเรียนคุณแล้วนี่ครับว่า ทรงมดแดงชะเง้อค่อนข้างสั้นมาก แบบนี้หละครับ ทรงมดแดง ชะเง้อ พวกจีนเขาชอบตัดกัน”

นิกรมีกิริยาเหมือนกับจะเปนมตจากเก้าอี้

“แล้วผมจะออกถนนได้อย่างไรกันนี้ ไ้ กระบานผมมองดูคล้ายๆ กับสนามบินดอนเมือง”

นายช่างถอนหายใจยาว

“ตามใจคุณเถอะครับ เมื่อคุณไม่ตัดก็ลงมา”

“อ้าว” นิกอรูทาน “ลงยังไงกัน คุณเพิ่งได้ฟรีดเดียวเท่านั้น วัว เอาไงก็เอากัน ตัดให้เสร็จก็แล้วกัน”

พล, กิมหงวน, ดิเรก, และเจ้าแห้ว หัวัวเราะงอหาย นายช่างลงมือตัดผมต่อไป ใช้ตะไกรไฟฟ้าไถผมนิกรเกลี้ยงหมด คงเหลือแต่กลางกระหม่อมเล็กน้อยยาวไม่เกิน ๒ เซนติเมตร นิกอรูนั่งหน้าอเหมือนม้าหมากรุก รู้สึกเสียดายผมของเขาอย่างยิ่ง ตัดผมเรียบร้อยแล้วหน้าตาของเขา บ้องแบ้วขอบกล ดูคล้าย ๆ กับจีนใหม่ที่เพิ่มเข้ามาเมืองไทย

อาเสียหัวัวเราะก้าก

“ไง อ้ายเนี้ยว”

นิกรร้องไห้ แต่แล้วก็หัวัวเราะ

“อย่ายั่วไวย ไธ หน้าตาเป็นอะไรไปแล้ว”

ช่างตัดผมพูดปลอบใจเขา

“อย่าวิตกเป็นทุกข์ไปเลยครับ เมื่อก่อนตัดผมได้ตามความสมัครใจคุณแล้ว คุณชอบทรงผมแดงชะเง้อผมก็ตัดให้”

พลพูดพลางหัวัวเราะพลาง

“จริง ไม่ใช่ความผิดของช่าง มันเป็นคนความผิดของแก”

นิกรสั่น แล้วเอ็ดตะโรช่าง

“เสร็จหรือยังไวย รำคาญเต็มทนแล้ว”

นายมีหัวัวเราะ

“เสร็จแล้วครับ อยู่แต่กันคอก โคนหนดเท่านั้น”

นิกรกระซอกผ้าคลุมออกขว้างทิ้ง ผลุนผลันลงจากเก้าอี้

“ไม่ต้องกัน พอที”

นายช่างหน้าจ้อย

“ผมเสียใจมาก ที่เจตนาดีของผมเป็นผลร้ายแก่คุณ”

นิกรฟืนหัวัวเราะ

“ขอบใจ” แล้วเขาก็ตวาดแว๊ด “ไป - ออกไปจากร้านเดี๋ยวนี้ ฮีม - เดี่ยวพ่อเตะขาด ๒ ท่อนเลย ดูซิ, หน้าตายังกะหมาพิด มนุษย์ที่โหนบั้งที่เขาตัดผมแบบนี้ ออกไป, ฉันท้องการแก”

นายมีแหม่ปากแน่น นิกรผลักโครมเซตลา เจ้าแห้วส่งไม้กวาดดอกหญ้าให้นิกร นายมีเห็นท่าทางนิกรเอาจริง ก็โกยอ้าวออกไปจากร้าน “เกษาสมัย” นิกรด่าพึมพำ เดินวนเวียนไปมารอบ ๆ ร้าน สองกระจกเห็นผมก็โมโหเหมือนคนบ้า ในที่สุดก็นั่งลงในระหว่างเพื่อนทั้งสาม

ดร.ดิเรกหัวเราะเหะหึ ๆ มองดูหน้านิกร

“ทรงผมแบบนี้เข้าที่ตีเหมือนกัน ฮะ - ฮะ มองดูคล้าย ๆ ไตใจ”

นิกรค้อนควับ

“อย่างทลิ่ง เดี่ยวฝรั่งจะถูกเตะ”

พลหัวเราะก้าก

“แกจะโมโหเอากะใครวะ ก่อนตัดข้างเขาได้ชี้แจงให้แกฟังแล้วนี่หว่า ทรงผมแบบมดแดง
ชะเง้อ มันสั้น แกก็ตกลงให้เขาตัด”

นิกรนั่งนิ่งเฉย ทำปากหมุบหมิบสรรเสริญข้างตัดผม และนึกเสียใจที่เขาควรจะทำนาย
ข้างสัก ๑ ปี

ประไพเดินหน้าอเข้ามาในร้าน “เกษาสมัย” หล่อนหยุดยืนทำสะเอวมองดู ๔ สหาย
แต่จำนิกรไม่ได้ ประไพถามพลด้วยเสียงขุ่น ๆ

“กรไปไหนคะ”

“อ้อ” นิกรครางลั่น “แม่คุณ แม่ทูลหัวจำผมไม่ได้หรือนี่”

ประไพลืมตาโพลง อารมณ์หงุดหงิดเปลี่ยนเป็นขบขัน หล่อนหัวเราะคิก

“ตายจริง ทำไม่ถึงตัดผมยังจี้คะ โธ่ - หน้าตากลายเป็นลิงจ๋อไปแล้ว”

นิกรฝืนหัวเราะ

“อ้อ ขึ้นใจ เอาผมเปรียบกับลิง”

ประไพยกมือชี้หน้าเขา

“กรเอาเงินในกระเป๋าไฟไปทำอะไร”

นิกรชักฉิว

“แน่ - อย่างมาหาเรื่องนา”

ประไพขมวดคิ้วย่น

“อย่าปฏิเสธเลยคะ เอาไปก็รับเสียดี ๆ มีอย่างรี วางไว้บนโต๊ะเครื่องแป้งในห้อง ออกไปหา
พื้นหน้อยเดียว เปิดกระเป๋าออกดูเงินหายไป ๕๐๐ บาท”

นิกรเอ็ดตะโรลั่น

“อ้อ - ถ้าเงินหายละก้อ พี่เอาไป”

“ไม่รู้ล่ะ คนในบ้านไม่มีใครเขามีมือไวอย่างกรหรอก”

“อย่า - อย่า ไม่เห็นแล้วอย่าปรักปรำ เงินเพียง ๕๐๐ บาทเท่านั้น อย่าว่าแต่ ๕๐๐ บาท
เลย”

กิมหงวนพูดต่อ

“บาทเดียวกันก็เอา”

นิกรทวาดแว็ด

“เออซิวะ ทะลิ่ง”

ประไพเดินเข้ามาจับแขนสามีของหล่อนเขย่า

“เอาคืนมานะ”

“บ๊ะ” นิกรตะโกนลั่น “ใครเอาของไฟไปเล่า พิลึกจริงเชียว”

“สาบาลได้”

“ได้ซี”

“ให้มือกุดมือด้วย เอาไปใช้ ๑ บาทเป็นซี่เข้าไฟ ๑ ซาดิ”

นิกรนั่งอึ้ง

“เดี๋ยว คิดดูก่อน” แล้วเขาก็หัวเราะ “ไม่เอาละ ตั้ง ๕๐๐ ซาดิตายห้า แะะ - แะะ กรเอา
มาเอง”

ประไพอมยิ้ม

“เอาคืนมา ไฟจะเอาไปซื้อแจกันตั้งโต๊ะรับแขกที่ร้าน”

นิกรยิ้มแหยๆ

“ให้พี่เถอะไฟ พี่จะเอาไปซื้อปากกาหมึกซึมสัก ๑ ด้าม”

“ซื้อทำไมกัน เซฟเฟอร์ของกรล่ะ”

เขายกนิ้วชี้มือซ้ายใส่ปากกัด แกว่งแขนขวาไปมา แล้วนิกรก็ตีกันเมียของเขาดังเพ็ยะ

“นี่แะะ ช่างซักนัก เซฟเฟอร์หายไปแล้ว เมาเหล้าเมื่อคืนวันเสาร์ ไม่รู้ว่าทำตกหายที่ไหน”

ประไพทูปปลักเข้าให้

“ยังจะพูดอีก ผู้หญิงมันล้วงไปนะซี”

“ก็นั่นนะซี”

กิมหววนพูดเสริมขึ้น

“หายที่บ้านเจ้หนอมครับ”

ประไพเล่นงานเสียงหววนทันที

“อาเสี่ยเป็นคนชวนไปไซ้ไหมล่ะ”

“อ้าว”

“ไม่ต้องอ้าวละคะ ระวังให้ดีนะ ดิฉันจะบอกคุณมาโนช ให้พาลูกน้องไปทลายช่อง
นั่งหนอมเสี่ยที” หล่อนหมายถึงนายตำรวจสันติบาลคนหนึ่ง “ชอบไปที่นั่นกันนัก แล้วก็ไม่พ้น
ความเดือดร้อนของคุณดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มแหกปากหัวเราะ

“เดี๋ยวนี้อัจฉา ๓ คนเขาไม่ข้อมผมแล้ว ซัลฟาไดอาซินเม็ดละ ๕๐ สตางค์เท่านั้น สรรพคุณดี

กว่ายาฉีดเสียอีก”

หล่อนมองดู พล,นิกร,กิมหงวน

“ถ้าขึ้นไปติดต่อกับนางนอนอีก ดิฉันแปลบอกคุณมาโนชแน่ๆ”

พลอมยิ้ม

“เจ้ามาโนชไปกับพวกเราทุกทีแหละครับ”

ประไพค้อนควับ หมุนตัวกลับเดินออกไปจากร้าน “เกษาสมัย” บ่นพึมพำที่นิกรชะโมยเงิน หล่อนมา ๕๐๐ บาท

๔ สหายนั่งสนทนากันต่อไป ดร.ดิเรกคุยอยู่สักครู่ก็ขอตัวกลับเข้าบ้าน อ้างว่าจะไปเยี่ยม คนไข้ ๒ - ๓ ราย พลมีธุระจะต้องไปดูการขนถ่ายสินค้าขึ้นจากเรือ กิมหงวนก็มีธุระจำเป็นต้องไป ตรวจงานตามโรงเลื่อยโรงสีของเขาหลายแห่ง ดังนั้น ๓ สหายจึงพากันออกไปจากร้าน

นายการุณวงศ์นั่งเครื่องขีรมอยู่สักครู่ ก็ลุกขึ้นพูดกับเจ้าแห้ว

“ฉันจะออกไปที่ร้าน “เพ็ญพิมล” สักประเดี๋ยว ถ้ามีช่างตัดผมเขามาสมัครงาน แยกออกไป ตามฉันด้วย”

“ครับ รับประทานช่วยสั่งโอเลี้ยงให้ผมสักแก้วนะครับ”

นิกรมองดูเจ้าแห้วอย่างแปลกใจ แล้วเดินออกไปจากร้านตัดผม

เจ้าแห้วอยู่ตามลำพังก็เดินเตร่ไปมา มองดูอะไรอะไรในร้าน นึกครั้นใจขึ้นมา หยิบเสื้อ สำหรับช่างตัดผมขึ้นสวม แล้วเจ้าแห้วก็หัวเราะมองดูร่างของตนเองในกระจก พุดพลางหัวเราะ พलग

“อ้อ _ ท่าทางเราดู ๆ ก็เหมือนช่างตัดผมเหมือนกัน เข้าที่แะะ ถ้ามันจะต้องหัดตัดผม หารายได้พิเศษ กลางวันพวกช่างเขาตัด กลางคืนตอนหัวค่ำเราตัดเอง ได้เงินใช้สบาย ๆ เจ้านายก็ คงไม่ว่า เขาละวะ ไครมาเป็นช่างที่นี้เราต้องประจบขอหัดกับมัน พอเปนแล้ว หาเรื่องบอกให้เจ้านายไล่มันออก ว่า - เบี้ยวปากอยากสูบกันชาเสียแล้วโว้ย”

เจ้าแห้วหยิบมีดโกนใหม่เอี่ยมขึ้นมาโกนหนวด เป่าลมให้แก้มปอง แล้วเขาก็สดุ้งโหยง

“ฮุย แหม - คมฉิบหาย”

ขณะนี้พลทหารฮอลันดาในเครื่องแบบรูปร่างสูงใหญ่ขนาดน้องๆ ยักษ์วัดแจ่งคนหนึ่ง พาตัวเดินเข้ามาในร้าน เจ้าแห้วหันมามองดูแล้วยิ้มแป้น

“ไฉน พรรคพวก ตัดผมเรอะ ช่างยังไม่มีโว้ย ไปร้านอื่นเถอะ”

นายตาน้ำข้าวคนนี้พูดภาษาอังกฤษได้งู ๆ ปลา ๆ ขนาดเด็กนักเรียนมัธยม ๓ เขาตรงเข้ามา ยกมือตบหลังเจ้าแห้วดังพลັก

“กูัดมอนี่ง”

เจ้าแห้วหน้าเหวอ

“หม้อหนึ่ง” แล้วเจ้าแห้วก็หัวเราะ “ไม่มีไวยนี่มันร้านตัดผม”

ฝรั่งหัวเราะ พุดพลาฟทำมือบอก

“ไอ ว็อนท์ คัด มาย แฮร์”

“อ้อ ตัดผมอะไรคะ คัด แฮร์ ตะหวักตะบวยอะไรใครจะไปรู้ ยิ่งงี่เง่าใหม่ละ” แล้วเจ้าแห้วก็ยกมือทำท่าตัดผม

“ออไว้”

เจ้าแห้วสั่นหัว

“อ้าวไม่ใช่ช่างไวย ไปตัดร้านอื่นสิ ทางสามย่านนี่มีถมไป”

ฝรั่งชักฉิว

“ไอ ว็อนท์ คัด มาย แฮร์”

“เออ รู้แล้ว” เจ้าแห้วดู “ว่า - ถ้าปากจริงไวย แคน ยู สปีค ไชมีส?”

“โน - ไอ พุด - ไทย - ไม่ - ได้”

“ไอก็แคนนี่ทสปีคอิงลิชเหมือนกัน ไอโนสะเน็ก ๆ พิซ ๆ ยูท็อค ไอท็อค ก็อคโกท็อค คัม นือท ฟอลดาว”

“ว็อท ?” ฝรั่งวาดแว๊ด

“วัดอะไร โน่น - ไปทางสี่แยกเลียวย้ายเดินไปทางสนามกีฬา เนแซน สะเตเดียม ยูโน เดินเรื่อยไปมีอยู่หลายวัดสามง่าม , สระบัว , วัดบรมนิวาส ข้ามกษัตริย์ศึกเลียวย้ายวัดเทพศิรินทร์ ตรงไปวัดสะเกษ”

พลทหารดัชท์ ทำท่าปวดศีรษะ บ่นพึมพำ เปนภาษาฮอลันดา แล้วว่า

“ไอ ว็อนท์ คัท มาย แฮร์”

“บู้ไธ่ บอกว่าอ้าวไม่ใช่ช่าง”

ฝรั่งทำตาปริบๆ

“ตัดผมให้ทีไวย”

เจ้าแห้วสอด้งโหยง

“ไอ ยูสปีค ไชมีส เฮอร์ เวล ยูอาร์ ไลด์ เปรต”

ฝรั่งขมวดคิ้วย่น

“ว็อท เปรต”

“อย่าพูดกันเลยไวย ประเดี๋ยวเปนบ้า อ้ายกันก็พูดอังกฤษได้อย่างกระท่อนกระแท่น แล้วก็พูดได้แต่ฟังไม่ออก กันไม่ใช่ช่างตัดผมเข้าใจใหม่”

ฝรั่งนั่งคิด

“ยู แฮฟ โน ไทม์”

“ก็คนไทยนะซี”

ฝรั่งยกมือเกาศีรษะ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตร ๕ บาท ๑ ฉบับออกมาส่งให้เจ้าแห้ว

“ไฟว์ ทิดอลส์ ฟอริยู”

เจ้าแห้วอมยิ้ม เก็บเงินใส่กระเป๋า แล้วทุดตัวนั่งบนเก้าอี้

“แท็งกิว เวอริมัช ยูใจดีมาก”

ฝรั่งโมโหจนตัวสั่น เขากระซอกเจ้าแห้วลุกขึ้น แล้วพูดไทยเร็วปรืด

“ฉันมีธุระจะรีบไป เข้าใจไหม ตัดผมให้ฉันเดี๋ยวนี้ ม่ายฉันจะกระแทกหน้าแก”

“อ้าว พูดไทยปนก็ไม่บอกด้วย”

“โน ไอ แคนน็อท สปีค”

“ว่า เปนฝรั่งไปอีกแล้ว ไ้ อ้ายบ้า”

“มึงนะซี” ฝรั่งย้อน

เจ้าแห้วทำคายน แล้วยกมือทำวงสะเอวมองดูพลทหารดัชท์

“เฮ้ย ถ้ามจริง ๆ เถอะวะ แกเปนไทยหรือเปน ฮอลันดา”

“ได้ทั้ง ๒ อย่าง อย่างไร ตัดผมให้ฉัน”

“แล้วกัน บอกว่าไม่ใช่ช่าง”

ฝรั่งยกมือเขย่าอกเจ้าแห้ว

“จะตัดหรือไม่ตัด ถ้าไม่ตัดฉันจะชกแก”

“ออย ตัดซีไวย แต่ถ้ากระบานแกกลายเป็นบันไดภูเขาทองแกอย่ามาต่อว่าฉันไม่ได้นา

บอกว่าไม่ใช่ช่าง ยังจะบังคับให้ตัดอีก”

“คิฟไคเวิร์ท” ฝรั่งตวาด

“ซีควาย” เจ้าแห้วอุทาน “แกจะกินเรอะ”

คราวนี้ฝรั่งหวัวเราะ

“พ่อแกนะซี กินซีควาย ฉันบอกให้แกเงียบไม่ต้องพูด แกต้องตัดผมให้ฉันเดี๋ยวนี้”

“เอา - เอา ได้ , ผิดนักพ่อโกนให้หัวเกลี้ยงเลย”

ฝรั่งไม่พูดอะไรอีก เดินไปนั่งบนเก้าอี้ตัดผม เจ้าแห้วยิ้มกริ่ม นึกในใจว่า เขาจะเริ่มฝึกหัดตัดผมจากหัวฝรั่งคนนี้

เจ้าแห้วจัดแจงคลี่ผ้ากันเปื้อน ออกคลุมให้ฝรั่ง เอื้อมมือหยิบปัตเลี่ยนไฟฟ้า แล้วเปิดสวิท

“เอาทงอะไรพี่ชาย มดแดงชะเง้อเปนไง ตัดง่ายหน่อย”

ทหารดัชท์พยักหน้า

“ออไ้”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“โกนเลยดีไหม ผิดนักบวชเสียกลางพรรษาอยู่เมืองไทยเลย”

“ออไร้”

“บ๊ยะ ออไร้เสียเรื่อยเชียว เอาละนะ นึกถึงพ่อแก้ว แม่แก้วให้ดี”

“เฮส”

“ตัดเสียอย่าโมโหนา”

“เฮส”

เจ้าแห้วอดหัวเราะไม่ได้ ยกตะไกรบัตเปลี่ยนไฟฟ้าขึ้นไถท้ายทอย

“เฮ้ ๆ ๆ” ฝรั่งเศสร้องลั่น “หัวคนไว้ยไม่ใช่หัวหมา เบา ๆ หน้อย”

“เน็ฟเวอร์ไม ไม่ใช่หัวข้า ว้า - แกนี้หัวกลอกด้วยแฮะ ตายห่า - เผลอแพล็บเดียวเว่อ เข้าไปเปนกอง”

ฝรั่งเศสับปะหงก้าปากหวอ เมื่อคืนนี้เขาพาผู้หญิงนั่งรถจี๊ปเที่ยวจนวนรุ่งสว่าง จึงง่วงนอน ปล่อยให้เจ้าแห้วตัดผมของเขาตามสบายใจ ยิ่งตัดก็ยิ่งเหี้ยนเตียนเข้าไปทุกที

นิกร การรูดวงศ์เดินเข้ามาในร้าน พอแลเห็นเจ้าแห้วกำลังตัดผมให้ฝรั่ง นิกรก็สดุ้งเฮือกใจ หายวาบ

“ตายห่า” อุทานออกมาดัง ๆ “อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วหันมามองดูนิกร แล้วยิ้มแห้งๆ

“รับประทาน เจ้าหมอนี่มันบังคับให้ผมตัดผมให้เขาครับ รับประทานผมบอกแล้วว่า ไม่ใช่ช่างเขาก็ไม่เชื่อ”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก เดินเข้ามาดูใกล้ๆ

“ตาย - ออกีแป้นแตก ประเดี๋ยวละวะ มันตื่นขึ้นมาแกต้องโดนเตะแน่ ๆ”

เจ้าแห้วชักใจไม่ดี

“รับประทานทำยังไงดีล่ะครับ”

นิกรอดหัวเราะไม่ได้ เอื้อมมือแย่งบัตเปลี่ยนไฟฟ้าจากเจ้าแห้ว

“มา - ข้าจะช่วยแก้ให้”

เจ้าแห้วถอนหายใจหนัก ๆ ถอยออกมายืนดู นิกรยกบัตเปลี่ยนขึ้นไถอย่างสนุกสนาน เพียงครู่เดียว พลทหารดัชท์ก็มีสภาพเปนพระบวชใหม่ ศีรษะโล้น นิกรแขวนบัตเปลี่ยนไฟฟ้าไว้ หันมาทางเจ้าแห้ว

“แบบนี้ตัดง่ายและสะดวกดี” เขาพูดพลางหัวเราะพลาง

เจ้าแห้วบ่นไปให้นิกรมองดูฝรั่ง

“รับประทาน ฝรั่งเศสตื่นแล้วครับ”

ต่างคนต่างมองดูฝรั่ง เขาลืมตาขึ้นมองดูโลก พอแลเห็นตัวเองในกระจก ฝรั่งเศสก็รีบยกมือ

ขวาชั้นตะครุบศิรัษะของเขา แล้วร้องเอ็ดตะโร

“มายก็อด - - -”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“อิท อีส ไท สະไตล์”

ฝรั่งทำปากยื่นนัยน์ตาลน มีอากัปกิริยาโกรธแค้นเหลือที่จะกล่าว กระซอกผ้าคลุมตัว
ออกแผ่นพรวดลงจากเก้าอี้ ยกมือชี้หน้าเจ้าแห้วกับนิกร

“ท่านเปนแก๊งจัน สะ - ฮ้า ท่านต้องตาย เดี่ยวนี้จันกลายเป็นทหารญี่ปุ่นไปแล้ว แด้ม -
เก๋าเจ็ง” พูดยบเขาก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบปืนพกกระบอกหนึ่งออกมา

นิกรอกสั้นขวัญแขวน ย่อตัวลงต่ำแล้วกระโดดตัวลอย

“เปิดไว้ย แห้ว”

ทันใดนั้นทั้งบ่าวทั้งนายก็พากันวิ่งพรวดพราดออกไปจากร้าน “เกษาสมัย” ฝรั่งโมโหจน
ตัวสั่น เกือบปืนพกไว้ในกระเป๋าแล้วอาละวาด ทูบเข้าของแตกหักเสียหาย เสียงตึงตังโครมคราม

นิกรกับเจ้าแห้ว หลบเข้าไปในร้านตัดผม “เพ็ญพิมล” นันทากับนวลล่อกำลังนั่งคุยกัน
อยู่ที่โต๊ะรับแขก แลเห็นนิกรวิ่งหน้าตื่นเข้ามาต่างก็แปลกใจ

“อะไรกันกร”

นิกรรีบบอกพี่สาว

“ฝรั่งมันเข้าไปอาละวาดในร้านฉันจะพินัน”

“อู๊ยตาย” นวลล่ออุทาน “เรื่องอะไรกันคะ”

“มันเข้าไปตัดผมครับ แต่เราไม่มีช่าง เจ้าแห้วพูดอังกฤษไม่เป็น ฝรั่งเข้าใจว่า เจ้าแห้วเป็น
ช่างตัดผม ก็บังคับให้เจ้าแห้วตัดผมให้ เจ้าแห้วเลยกร้อนเสียเหียนเลย”

นันทาผลุดลุกขึ้น วิ่งเหาะ ๆ ออกมาหน้าร้าน แล้วหมุนตัวกลับร้องบอกนิกรกับเจ้าแห้ว

“เร็ว - หนีขึ้นไปข้างบน ฝรั่งมันออกมาแล้วละ”

โดยไม่รอช้า นิกรคว้ามือเจ้าแห้ววิ่งขึ้นบันไดไปชั้นบนทันที ฝรั่งชาวฮอลันดา เทียวเดิน
มองหานายช่างก้ามะลอลตามห้องต่าง ๆ เมื่อไม่พบ เขาก็ตะโกนคำเสียงลั่น ตีอกชกหัวตัวเองด้วย

ความเสียใจ ล้วงกระเป๋าหยิบปืนพกออกมายิงขึ้นอากาศหลายนัด ไม่ต้องสงสัยว่าเขาจะโกรธ
แค้นนิกรกับเจ้าแห้วสักเพียงใด บรรดาผู้เช่าตึกแถวอยู่แถวนี้ ต่างรีบปิดประตูเพราะความเกรง

กลัวกระสุนปืนพก เกิดการโกลาหลอลหม่านไปทั่ว รถจี๊ปของ เอ็ม.พี. คันหนึ่งแล่นมาพบ

เหตุการณ์เข้าโดยบังเอิญ สารวัตรอังกฤษ ๒ คน จึงลงมาดูคร่ำพลทหารดัดชที่ไปขึ้นรถ มี
การซ้อมกัน ๒ - ๓ ตูบตามธรรมเนียม

นิกรกับเจ้าแห้วยืนมองดูอยู่ที่หน้าต่างชั้นบนของร้าน “เพ็ญพิมล” ต่างคนต่างหัวเราะงอ
หาย

จ ป -

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๙๓

สำนักพิมพ์เพลินจิตต์ ราคาปก ๒ บาท